

în viața noastră muzicală, un prestigiu care impune continuarea acestei colaborări, paralel cu activitatea individuală a fiecăruia dintre cei doi mari artiști ai noștri. Urmind pilda altor soliști consacrați, care se întâlnesc periodic pentru a „oficia” împreună pe altarul muzicii de cameră, să sperăm că Ion Voicu și Valentin Gheorghiu intenționează să ne ofere și în viitor serii de sonate, spre marea bucurie și satisfacție a celor mulți care-i iubesc și îi admiră.

Edgar ELIAN

François-Joël Thiollier

Cătălin Ilea

Aurelian Octav Popa

Pianistul francez François-Joël Thiollier a acumulat până-n prezent o seamă de distincții între Moscova și Montreal, la cele mai prestigioase concursuri; el face, indiscutabil, o strălucită carieră internațională. Ne bucurăm să-l vedem revenind cu consecvență în mijlocul nostru nu numai ca solist al concertelor simfonice dar și în concerte de cameră, alături de unii valoroși soliști români față de care are o mare și justificată prețuire.

A cântat împreună cu Cătălin Ilea *Sonata a II-a în Fa major* pentru violoncel și pian de Brahms. Relevăm din capul locului capacitatea pianistului de a ține „în friu” intensitatea sonorităților instrumentului său, pentru ca violoncelistul să-și poată dezvălui cu eficiență partitura și arta sa. *Allegro* a fost cântat cu o mare vioiciune, *Andante* cu acea notă de afecțiune impusă de compozitor iar *Allegro* cu pasiune. În final, cei doi interpreți au rivalizat ca muzicalitate. Cătălin Ilea, care este un artist de mare sensibilitate, a excelat în redarea cantabilă a melodiei pe care pianistul a reluat-o, imprimându-i, mai ales în pasaje arpeggiate, o notă de picanterie.

Combinăția dintre clarinet și pian a apărut fericită — oricât ar fi ea uneori de dificilă — grație celor doi adevărați maeștri. După un *Allegro amabile*, scris destul de cromatic și pe care Aurelian Octav Popa l-a cântat cu multă grație, a urmat *Allegro appassionato*. Pare curios, desigur, o mișcare *Allegro*, când poate era de așteptat una lentă. Ea a fost redată viguros, energic, iar *Andantele* ce a urmat a fost variat în chip foarte agreabil, pentru ca în finalul *Allegro*, Aurelian Octav Popa să ne uimească o dată mai mult cu virtuozitatea arabescurilor sale, fiind urmărit îndepăroape și cu totul artistic de pianist.

Încheierea concertului a fost făcută de Thiollier cu *Sonata a II-a în la minor* (op. 5) de Brahms. Este impresionant repertoriul uriaș de care dispune acest pianist, repertoriu pe care îl interpretează cu arta desăvârșită a unui muzician de mare clasă. Sonata, care are o structură mai mult sau mai puțin ciclică, a debutat cu *Allegro maestoso* redat de interpret cu energie și tact, dar fără emfază. Am apreciat accentele modulante și inspirația cu care interpretul a redat

minunatul lied care este *Andantele*, vivacitatea din originalul *Scherzo*, dar îndeosebi dramatismul profund din celebrul *Intermezzo* care părea un adevărat marș funebru. Thiollier este de pe acum un mare pianist.

J. V. P.

PRIMĂVARA CULTURALĂ BUCUREȘTEANĂ

Mircea Cristescu —

François-Joël Thiollier

Contribuția Filarmonicii „George Enescu” la cea de-a doua ediție a *Primăverii culturale bucureștene* a constituit-o un concert cu caracter predominant popular, pe care Mircea Cristescu l-a inaugurat printr-o reluare a tripticului de schițe simfonice dedicat de Pascal Bentoiu în 1959 vieții moderne ce pulsează în Capitala noastră. Intitulat la origine *București 1959*, iar în prezent *Imagini bucureștene*, tripticul acesta nu-și dezmente nici după 15 ani virtuțile care l-au impus de la început atenției publicului: efervescența mișcării în partea I (*Şantier*), lirismul de nobilă inspirație, cu neașteptate momente de „joacă”, rapid evaporate, în partea a II-a (*Grădini*), avântul nestăvilit, încheiat cu o concluzie festivă, în partea a III-a (*Stadioane*).

Suita din baletul *Spărgătorul de nuci* de Ceaikovski, cu care Mircea Cristescu și-a continuat programul, a fost tratată — așa cum se cuvine — ca un șir de miniaturi delicate, adeseori pline de umor, evocând parcă o carte de povești pentru copii, regăsită pe fundul unui sertar uitat. Impresia deosebită produsă aci de somptuozitatea sonoră a corzilor Filarmonicii a fost pe alocuri estompată de unele decalaje ritmice. În finalul concertului, orchestra s-a regăsit însă pentru a ne oferi o execuție plină de strălucire și de pregnanță ritmică a acelui imens crescendo pe care-l constituie celebrul *Bolero* de Ravel, exemplu devenit clasic al varietății în monotonie.

Solistul serii a fost François-Joël Thiollier, pianist francez care ne cucerește la fiecare nouă vizită prin forța de atracție a personalității sale. În *Concertul pentru pian și orchestră în Sol major* de Ravel, realizarea sa a fost impecabilă: vervă, expresivitate, precizie a atacului, siguranță tehnică — toate au concurat pentru a lăsa impresia unei reușite depline. Seducător prin lirismul și muzicalitatea sa, Thiollier știe să nu se lase pradă unui nedorit romantism în *Adagio assai*, pentru a se dezlănțui în *Presto-ul* final cu o energie nedezmănițită, totuși mereu supusă unui riguros autocontrol. O *Nocturnă* de Scriabin (numai pentru mina stângă!), oferită ca „bis”, ni l-a revelat apoi pe Thiollier ca pe un subtil colorist. Iată un pianist pe care îl vom urmări oricând cu un neabătut interes.

E. E.